

LA VEU DELS LECTORS:

Josep Maria Castells // Balaguer

Tranquils, no hi haurà més recessions econòmiques!

Preus elevats, inflació de productes de consum, sobrevaloració dels productes i tot un conjunt de factors fan que pensem que anem cap a una societat fracturada a nivell econòmic, i de fet ja és una realitat. Però no per aquest motiu hem de pensar que tot se'n va en orris, com alguns diuen. Hi ha molts economistes, vidents, psicòlegs, analistes, escriptors i especuladors que ens volen fer creure i obsessionar que no cobrarem pensions o que viurem amb pobresa tota la resta de vida. Tenen tota la raó que no hi haurà pensions, però es descuiden de dir que viurem més bé que el que pronostiquen (tornarem als temps de bonança) i a més segur que tindrem l'oportunitat de decidir si volem cobrar uns diners "extra" o del contrari fer vida social, d'oci i cultura i viure de renda bàsica. Fins ara, ens han fet creure que per sobreviure s'ha de cotitzar treballant de sol

a sol o amb jornades de més de vuit hores per arribar als 65 anys i llavors poder-te jubilar amb la finalitat de rebre una pensió que en definitiva i analitzant-la, forma part dels impostos que provenen de les recaptacions continuades de l'estat amb les nòmines dels darrers anys treballats prorratejats per part de la classe treballadora.

Vivim enganyats en un sistema on ja comença a ser el moment que es parli de la "cistella de la compra del futur". Les multinacionals haurien de cooperar amb l'Estat i fer front a les nostres despeses de primera necessitat, almenys oferir solucions i frenar la inflació, una possible deflació que podria condemnar a la ruïna i col·lapse total del planeta. Arribant a l'any 2024 i amb el poder que tenen les multinacionals, no crec en les recessions perquè soc optimista nat. En el present es comença a veure la llum perquè bona part de les nostres multinacionals es comencen a mobilitzar i fan possibles noves mesures pel que fa al compromís social que milloren el funcionament de la societat.

No hi ha motius per tenir por amb l'economia del futur o recessió econòmica profunda mundial com alguns auguren.

Sóc optimista i crec que per generar riquesa, cal estabilitat econòmica, progrés i salut a través de cistelles bonificades amb el capital de les grans empreses i que formen part de la Unió Europea, així evitariem el col·lapse.

Creo que enlloc d'obrir un debat sobre si el capital ha d'existir o no, hauríem de fomentar la circulació lliure del capital i del diner, i això no significa ni ser esclaus d'elles (de les multinacionals) ni tampoc ser uns autèntics babaus: esperant una jubilació als 65 anys, perquè aquest escenari no serà així, just el contrari: la Renda Bàsica Universal ha de ser la primera mesura a tenir en compte per part de la UE.

El capital sempre existirà. Si a un anticapitalista en un futur li paguen la cistella de compra, quin inconvenient o problema tindria amb les multinacionals? Tranquils perquè els qui encara no us heu jubilat, no farà falta ni que l'Estat ni la UE intervinguin perquè tenim societats solvents i multinacionals que no deixaran que el sistema s'estanqui. Tranquils! No cri-deu al mal temps... No els interessa, ni passarà. Jo que sóc tossudament optimista ja veig el principi d'un túnel que té sortida. Si Déu vol, tornar als temps de bonança serà viable.

cartes@lamanyana.cat

LA MAÑANA és una publicació plural i oberta a tota mena d'opinions. En aquesta secció es publicaran totes aquelles cartes que estiguin degudament identificades i que siguin d'interès general. No es publicaran cartes amb pseudònims o inicials. Els originals s'hauran de presentar mecanografiats i no superar les 30 línies d'extensió. La tramesa de textos a aquesta secció implica l'acceptació d'aquestes normes.

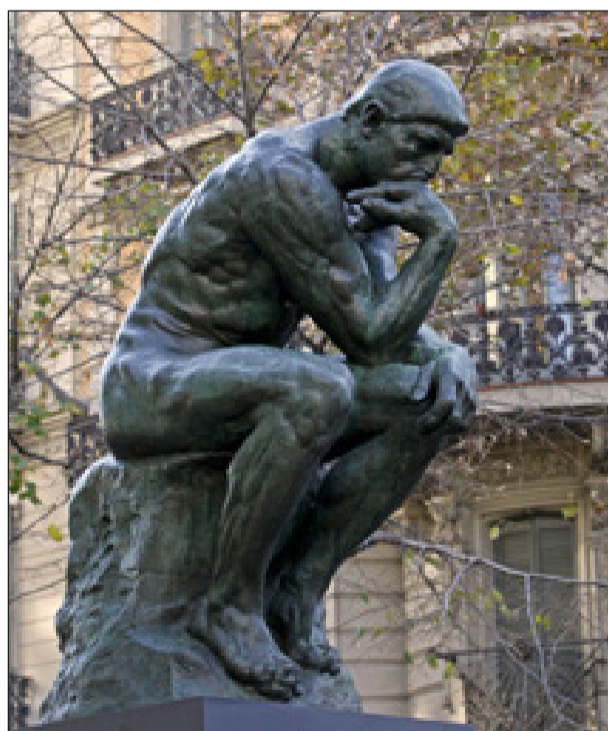
Què estem fent amb la nostra existència humana?

XIMO COMPANYY
CATEDRÀTIC EMÈRIT D'HISTÒRIA DE L'ART MODERN DE LA UDL.
PROFESSOR I MEMBRE DEL CONSELL GENERAL DE L'IREL

Segons Plató, Kant, Goethe i Josep Pla, hi ha una altra vida, i per sempre, després de la mort. I Plató, al *Gorgias*, proclama que tots tindrem un judici final, individual, en el que haurem de retre comptes sobre el bé i el mal que hem fet en aquesta vida. Aquest judici determinarà amb plena objectivitat on i com passarem la nostra eternitat. Diu Plató que una ànima bona, després de la seva mort, es va trobar nua davant del Gran Jutge. I quan aquest imparcial jutge va comprovar que aquesta ànima sempre havia intentat romandre en la veritat, fent el bé, estimant i sense mentides, el jutge s'admirà i l'envià a l'Illa dels Benaurats. Quin final més feliç! És a dir, tractant de romandre en la veritat, fent el bé i estimant s'aconsegueix l'única cosa per la qual realment val la pena viure: arribar a l'Illa dels Benaurats; al cel; i arribar-hi bé i per sempre més.

Segurament això fa riure als transhumanistes del segle XXI, però jo no riuria tant. Ha d'haver-hi justícia. Plena justícia; i una justícia objectiva i transparent. Més aviat diria que la intel·lectualitat dels transhumanistes és molt prima, negligent. Això sí, exerceixen influències efímeres en un món líquid com el nostre. Ells creuen en la possibilitat d'una criatura humana tan perfecta que viurà 120 anys sense problemes i sense patiments, i això no és possible; això només pot desembocar en una terrible "utopia de la desesperació". El Transhumanisme deïfica de manera arrogant la criatura humana. És de base egocèntrica; tot ho basa en progressos purament tecnològics per viure bé i obtenir més guanys econòmics. Ens prepara per desenrotllar una hipercompetitivitat ferotge i inhumana. D'aquesta manera els éssers humans podríem acabar convertint-nos en unes impersonals màquines de rendiment autista; viuríem, segons el filòsof Francesc Torralba, en un reguardós estat de dòping. De fet, l'estatunidenc Francis Fukuyama, ha considerat el Transhumanisme com "la idea més perillosa del món" (*The World's Most Dangerous Ideas*, 2004). Ull, doncs, a les

seves fantasies exemptes de veracitat. Mireu, la nostra existència humana no és un joc; és una oportunitat per estimar i fer el bé. Tenim molt a guanyar; i també, segons com, molt a perdre. Una advertència clara: per les dreceres pseudohumanistes resulta del tot impossible arribar a l'Illa dels Benaurats. Hem de triar camins més fiables. Ens estem jugant el nostre present i la nostra eternitat. Afortunadament sabem que aquest Gran Jutge és equànime. Kant n'estava ben segur i sabia que el Bé era superior al mal. I sabem que aquest Gran Jutge (Déu, el Bé), d'acord ara amb Sócrates, actua sempre amb justícia; això és una garantia per a tothom; quina pau! El nostre judici final serà just. Per què, doncs, no ens prenem més seriosament el fet que tard o d'hora haurem de passar

per un judici final, individual, i que aquest judici ens obre les portes a tota una eternitat?

El polonès Leszek Kolakowski, filòsof marxista, autor de *Cap a un marxisme humanista* (1968), sempre va sostenir com a lògic, el conegut i basal axioma de Plató: "Si Un [el Logos], no és, llavors res no és". I, a partir d'aquí, segons Kolakowski, es pot imposar "el pur egoisme individualista"; dit altrament, sense el Gran Jutge no hi ha cap altre rumb fiable; no tenim cap garantia fora del Déu o Gran Jutge de Kolakowski. D'altra banda, el gran sociòleg alemany Max Weber va arribar a plantejaments semblants en la seua obra *L'ètica protestant i l'esperit del capitalisme* (1905). Segons Weber, "absent Déu [el Logos], el món està governat pels dimonis". Dit d'una altra manera, absent el Bé s'imposa el mal; i aleshores ens envaeix la tristesa, el mal, la mentida, el desassossec i el dolor sense resposta.

Davant d'aquesta realitat no podem romandre indiferents. Entre el bé i el mal hi ha un abisme. Això no es pot relativitzar. És real. Hem de conrear actituds humanistes obertes a la Bondat, al Bé i a la Bellesa. Hi està en joc la nostra felicitat, la d'avui, al planeta Terra, i la de demà, a l'Illa dels Benaurats, al cel.

Admeto que avui no estem gaire per temes escatològics, però demà potser ja serà massa tard. És impossible ser feliços en aquesta vida conreant actituds egoistes. Siguem sensats. No defugim aquesta indiscutible veritat. Diuen que al fris del sepulcre del gran psicòleg suís Carl Gustav Jung, silenciosament enamorat del pensament cristià de Pierre Teilhard de Chardin, s'hi pot llegir *Vocatus adque non vocatus deus aderit* ("El cridis o no, Déu hi serà present").

En fi, què bé ens aniria conèixer aquest Gran Jutge de Plató, que es el Déu de Kant, de Goethe, de Weber, de Kolakowski, de Josep Pla i de Jung. Aleshores tot canviaria; si el coneixíem ens resultaria impossible no estimar-lo, no seguir-lo, no gaudir-lo. Faríem un bon ús de la nostra existència humana.